

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΑΓΟΜΗ ΠΡΩΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έτησίαν ..... Δραχμ. 3.
 Έξάμηνος ..... Δραχμ. 2.
 Τρίμηνος ..... Δραχμ. 1.
 Ηλεκτρονικόν γράμμάτιον

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

5106. Καποδιστριαίου 51
 (ἐπὶ τῆς πλ. Ἀεζαρησίας.)
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
 ἑπτὰ 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1903.

GUSTAVE-ADOLPHE BECQUER

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΘΕΣΙΣ

[ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ]

Ὁ ἥλιος μόλις ἔδωσε τὰ συννεφία τὰ μικρὰ τρεχάτα πήγαιναν νὰ σφίξουνε κεῖ κάτω στὸν ἕρποντα τοὺς περὶ μεγάλους ἀδελφούς των. Ὁ φθινοπωρινός, ὁ κρύος ἄνεμος στριφογυροῦσε τὰ ξερὰ φύλλα στὰ πόδια μου ἀνάμεσα. Δὲν θυμῶμαι ἂν ἐσκεπτόμην σὲ τίποτα, ἐν τούτοις ὁ μῶς δὲν πρόσεχα σαυτὰ καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀκατάσχετη ἤθελε νὰ ἐρημύσῃ στὸ ἄπειρο.

Εἶνε στιγμῆς, ἀληθινὰ, ποῦ τὸ πνεῦμα χάρι σὲ κάποιους ρευθισμούς, ἀφαιρεῖται σὲ κείνο ποῦ τὸ περιβάλλει καὶ κάθεται καὶ ἀναλύει φιλοσοφικῶς τὰ μυστηριώδη φαινόμενα τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πάλι, εἶνε ἄλλες φορές, ποῦ φεύγει ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἀνακατεῖται μέσα στὰ στοιχεῖα τῆς φύσης, ἔρ-

χεται εἰς σχέσηιν μὲ τὸ τρόπο τοῦ εἶνε των καὶ γιὰ τὸ μπερὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀκατανόητη γλώσσά των.

Σ' αὐτὴ τῇ τελευταίᾳ κατάστασι, μέσα σένα παντέρημο μονοπάτι βρισκόμην, σὸ μέθο τῆς κειλίδος μόνος, κατόμνος. "Ἀκουσα νὰ μιλοῦν" νὰ μιλοῦν κοντὰ μου.

Μὰ ποῖός εἶνε ; ποῖός μιλάει ἔτσι :

Ἄ ! εἶδα, εἶδα τὰ δύο ξερὰ καὶ χλωμιασμένα φύλλα ! "Ἀκουσε ! Ἀκουσε τὴ παράδοξή κουβέντα τοῦ, τὴ λυπητερή...

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι γλυκὲ μου ἀδελφέ ;

— Ἀπὸ μακρὸ μακρὸ ταξεῖδι ἐκεῖ ποῦ μέρστειλε τὸ στρεβίλισμα τοῦ ἀγέρα, στὴν ἀτέλειωτη πεδιάδα μαζὺ μὲ τοὺς καλοὺς μας συντρόφους. Καὶ ἐσὺ ;

— Ἐμὲ τοῦ ποταμοῦ τὸ ρέμα τὸ ψυχρὸ μὲ συνεπῆρε καὶ τὸ ξερὸ ἔστερα στῆς λάσπες μέρριξε καὶ στὰ καλάμια τῆς ὀχτιῆς.

— Καὶ τώρα ποῦ πηγαινεῖς ;

— "ὦ ! ἂν ἤξερα !... ὁ ἄνεμος ποῦ μ' ἔρπαξε κιαυτός, κιαυτός δὲ ξέρει.

— Άλλοίμενο, πειδὲς τῶξερε κίτρισιμένα καὶ ξερὰ πῶς θά σερνόμαστε στή γῆ. ἔμεῖς τὸ χρῶμα, τὴ λαμπράδα ποῦχαμε στολιῖ, ποῦ τὸ ἔρσιδ γλυκὰ-γλυκὰ μᾶς χάιδεθε !

— Θυμάσαι πόσο εἴμαστε εὐτυχημένα ποῦ βλέπαμε τὸ γάργυρο νερὸ τοῦ ποταμοῦ νὰ τρέχει γλείφοντας τίς ρίζες τοῦ δέντρου ποῦ μᾶς ἐκρατοῦσε, τὸ διάφανο νεράκι ποῦ καθέφριζε τὸ γαλαζένιο οὐρανὸ καὶ μᾶς φαινότανε πῶς ζούσαμε σὲ δύο ἀβύσσους γαλανούς ;

— Ναί ! καὶ μὲ τί χαρὰ στεκόμαστε ἀπάνω ἀπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα γιὰ νὰ κυττάζουμε τὴ μερφή μας ποῦ γενότανε σὲ κείνο τὸ καθρέφτη πόλο ἔτρεχε...

— Πῶς ἐτραγουδοῦσαμε σιγὰ-σιγὰ καθὼς μᾶς ἔδειχνε τὸ μούρμουρο τῆς αὔρας ἀκλουθόντας τὸ ρυθμὸ ποῦ ἔκανε τὸ κύμα μὲ τὸ φλίπλισμα.

— Ἡ λευκὴ ἢ πεταλοῦδες καὶ ἡ γαλάζιες νύφες πετοῦσαν ἄλόγουρά μας καὶ διήρασαν τοὺς πειδὸ ἰδιοτρόπους κύλους των γιὰ νὰ καθίσουν ἔπειτα στοὺς δαντελωτοὺς γυρῶς, καὶ ἐκεῖ νὰ ποῦν τὰ μυστικά τοῦ ἔρωτά τους τοῦ κρυφοῦ, τοῦ ἔρωτα μιανῆς στιγμῆς ποῦ τρώγει τὴ ζωὴ τους.

— Καθένα ἀπὸ μᾶς ἦτανε στὴ συναυλία πῶκαναν τὰ δάση, μιὰ νότα...

— Καθένα ἀπὸ μᾶς ἦτανε στὴ τόση ἀρμονία τῶν χρωμάτων ἕνας τόνος...

— Τῆς νύχτες τῆς φεγγαρωτῆς, ὅταν τὸ ἀργυρο-φεγγάρι ἐγλυστρουσε στὴν ἀκρη τῶν βουνῶν θυμάσαι πῶς σιγομιλοῦσαμε μίσα στῆς διάφανες σκιές ;

— Ναί, καὶ ψιθυρίζαμε συγκινημένα τίς ἰστορίες τῶν σιλιφίδων, ἀλλὰ καὶ διακόφταμε τὴ μονότονη συνομιλία μας γιὰ ν' ἀκούσουμε θαυμάζοντας τὴ λυπηρὴ φωνή τ' ἀηδονιοῦ.

— ... Ἦτανε τόσο τὰ τραγοῦδια λυπηρὰ ποῦ καὶ τὸ γλυκοχάραγμα μᾶς εὑρίσκε δακρυσιμένα.

— Ὡ πόσο ἔτανε γλυκὰ τὰ δάκρυα ποῦ γενότανε ἀπὸ τὸ ἔρσιδ τῆς νύχτας, ποῦ ἐλαμπαν στῆς πρῶτες τοῦ χαρμεργιοῦ ἀχτίδες μὲ χίλια διὰ χρώματα !...

— ... Ἰστέρα ἐρχότανε τὸ κοπάδι τῶν πουλιῶν καὶ γέμιζε τὸ δάσος ἀπὸ ζωὴ καὶ θόρυβο. Πόσα τραχὴ ! τί σύγχυσις ἀπὸ τραγοῦδια χίλιων μουσικῶν.

— Καὶ τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι πῶχτισε τὴ φωλιά του μὲ χερταράκι καὶ φτερά ὀλοστρόγγυλη...

— Τὴν ἐφυλάγαμε μαζὺ ἀπ' τὴ βροχή τῆς ἀνοιξῆς ποῦ θεοὰ τὰ νεχλοῦσε τόσο !

— Τοὺς ἤμαστε μιὰ στέγη ἀπὸ ἔρσιδ ποῦ φύλαγε τὰ κεφαλάκια τους ἀπὸ τῆς ἐπίμονης ἀχτίδας τοῦ ἡλίου.

— Σὰν ὄνειρο χρυσὸ μᾶς φαίνονταν ἡ ζήση μας χωρὶς νὰ στιχαζόμεστε τὸ ζῦπνημα !..

— Ἐνα ὥρσιδ δειλινὸ, ἐπὸταν ὄλα γύρω μας γελούσαν, π' ὁ ἡλῖος ἐύνοντας ἀγκάλιαζε τὸν ἐριζοντα π' ἀπὸ τῆ γῆ τὴ ἔρσιδμένη ἐβγαίναν ἀτμί καὶ εὐωδία ἀπὸ τὰ δύστυχα τὰ λουλούδια, εὐο ἐκστατὶ ἐστάθησαν στὴ ρίζα τοῦ δέντρου μας κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ρυακιοῦ, θυμάσαι ;

— Ποτέ ποτε δὲ θά μοῦ φύγη ἀπὸ τὴ μνήμη... Ἐκείνη ἦτανε γλωμῆ-γλωμῆ ἀλλὰ ὥραία. Ἐκείνος τῆς ἔλεγε τρυφερά : « Γιατὶ λοιπὸν κλαῖς καὶ μὲ λυπᾶς, πέ μου γιατί ; »

— Συχώρησέ μου αὐτὸ τὸ ἄθελο αἰσθημα τοῦ ἐγωῦτισμοῦ, τοῦ ἀπαντοῦσε κείνη σπουγγίζοντας ἕνα δάκρυ... κλαίω γιὰ μὲ, κλαίω τὴ ζωὴ μου ποῦ μοῦ φεύγει. Ὅταν ὁ ἡλῖος στεφανώνεται μὲ τῆς φωτεινῆς του τῆς ἀχτίδες, ἡ γῆ ντύνεται τὴ λουλουδένια της στολή, ὁ ἄνεμος φέρνει μυρσιδιές, τραγοῦδια τῶν πουλιῶν καὶ ἀλαργινῆς ἀρμονίες, ὅταν κανένα ἀγαπᾶ καὶ αἰσθάνεται πῶς τὸν ἀγαποῦν, ὦ τότε, ἡ ζωὴ εἶνε ὥραία.

— Καὶ γιατί δὲ θά ζήσης ἐπανάλαβε ὁ νέος παραγμένος, σφίγγοντας τὰ ὀλόλευκα χέρια της.

— Ὡ ! γιατί μοῦ εἶνε ἀδύνατο ... καὶ γιατί κλαίω. Ὅταν τὰ φύλλα αὐτὰ ποῦ ψιθυρίζουν ἀπάνωθι μας γλυκὰ γλυκὰ, πέσουν ξηραμένα, τότε καὶ γὼ θά σβύσω, θά πεθάνω καὶ ὁ ἄνεμος μὴ μέρη θά φέρη τὴ σκόνη τους καὶ τὴ δική μου ποῖος ξέρει ποῦ... »

— Τάκούσαμε κι' εἰ δύο κι' ἀνατριχιάσαμε χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτα. Ἄλλοίμονον ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ξεραθοῦμε, ν' ἀποθάνουμε κιὸ ἀσπλαγχνος ἀγέρας νὰ μᾶς φέρη ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Σιγαλοὶ καὶ φοβισμένοι περιμέναμε τὴ νύχτα. Ὡ τὴ φοβερὴ τὴ νύχτα !

— Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀηδονάκι ἔλειψε στὴ

νυχτερινὴν ἀνταμωσί του καὶ δὲ δικσιέδασε τὴ συντροφὸ του μὲ τὸ ἐρωτικὸ του τραγοῦδι.

— Ἀμείως ὕστερα πέταξαν τὰ πουλιὰ μαζὶ μὲ τὰ μικρὰ τους ἀφίνοντας τὴ φωλιά τους ἀδειανή.

— Ἰστέρα ἐφυγαν ἡ λευκὴ ἢ πεταλοῦδες καὶ ἡ γαλάζιες νύφες γιὰ ν' ἀφῆσαν τὰ μαῦρα σκουλήκια νὰ μᾶς φάνε τὸ κερμάκι μας.

— Ὡ πόσο ἐτρέμαμε ὅταν ἐρχότανε ἡ πάχη τῆς μαῦρης νύχτας !...

— Ἐχάσαμε τὸ χρῶμα μας ! ὅ,τι προτέτερα, προξενούσε σὰν ἕνα ψιθυρο φιλημάτων σὰν ἐρωτικὸς λόγος, τότε μεταβλήθη σὲ ἦχο ξερὸ, τραχύ, ἄχαρο καὶ λυπητερό.

— Καὶ ἐπὶ τέλος ἐπίσαμε.

— Ὁ ἀδιάφορος διαβάτης μᾶς ἐπάτησε περνώντας. Ἀρχίθησε τὸ ἄχαρο ταξίδι τὸ φοβερὸ κι' ἐχαριστήθηκα ποῦ ἤμπορεσα ἀνταμώνοντας ἐσένα, νὰ ξεκουραθῶ μιὰ στιγμὴ σ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι.

— Ἐγὼ στὴ μακρινὴ μ' αὐτὴ περιόδια ὕστερ' ἀπὸ ἀτέλειωτες στρεφῆς μίστὸ ρυάκι, εἶδα μόνο σκυθρωπὸ, στὰ μαῦρα ντυμένο, παρατηρώντας μὲ βλέμμα ἀόριστο τὸ νερὸ ποῦ κυλοῦσε τὰ γλωμισμένα φύλλα, τὸν ἕνα τῶν ἐρωτευμένων τῶν ὀπίων τὰ λόγια, κείνο τὸ δειλινὸ, μᾶς ἐγέννησαν τὸ πρσισθημα τοῦ θανάτου.

— Κ' αὐτὴ ἀφῆκε τὴ ζωὴ, καὶ κοιμᾶται στὸ νεόσκαφο τάφο, στὸν ἕπιτο, ἴτωι, ἐστάθηκα μιὰ στιγμὴ...

— Ἄ ! αὐτὴ κοιμᾶται καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τέλος ἀλλὰ ἔμεῖς τὰ ὀλοια πότε θά φθάσουμε στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ μας ;

— Ποτέ... ὁ ἄνεμος ποῦ μᾶς ἐχάρισε μιανῆς στιγμῆς ἀνάπαψι νάτος ξαναρχίζει ἀνατριχιάζω ποῦ συλλογιέμαι πῶς θά μὲ σηκώση ἀπὸ τὴ γῆ καὶ θά μὲ ἀναγκάση νὰ τὸν ἀκλουθῆσω.

— Χαῖρε ἀδελφὲ μου.

— Χαῖρε.

Ὁ ἀγέρας, ὁ ἐπιτοῦς μ' ἔκαμε ν' ἀκούσω τὴ παράδοξη κουβέντα, ἐφύσηξε πάλι καὶ ἀρπαξε τὰ δύο φύλλα εἶνα στρόβιλο καὶ τὰ ἐξάφανισε μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νυχτιᾶς.

Ἐσχεφτόμουν τότε σὲ ἕνα πράγμα, τὸ ἐπιτοῦ

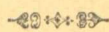
ζὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἂν ποτε τὸ θυμηθῶ δὲ θαῦρω λέξεις γιὰ νὰ τὸ ἐκφράσω.

Ροδόλφος.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Αὐγὴ στὰ μάτια μου ἡ κυρὰ,
Ποῦ ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ,
Τὴ βλέπω ἀδιάφορη ξανά
Καὶ πότε νὰ νυχτώσῃ.

Κι' ὀλονυχτις ἡ συλλογὴ
Ὀλημερὶς οἱ τρόμοι
Γιὰ τῆς κυρᾶς τὴν προσταγὴ
Γιὰ τῆς κυρᾶς τὴ γνώμη

Χρ. Βαρολέντης.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΚΙΑΙ ΚΥΠΑΡΙΣΣΩΝ

Λάμπουσιν ἀρχιά, ἀρχιά εἰ ἀδάμαντες τοῦ οὐρανοῦ, ἐν ᾧ τῆς ξανθῆς Φαίθης τὸ ὄχρον πρσισων χαρίζει προσηνῆς μειδίαμα εἰς τὴν πενθεύσαν φίλην τὴν Γῆν. Ἐκ τῶν Οὐρανίων ζωμάτων τῆς ἡ νυχτερινὴ αὐτὴ ἄνασσα, διαπέμπει τῆ φίλη μέσφ τῶν αἰθέρων ἀσπασμοὺς φωτός, ὡν αἰ λάμψεις περιπτυσσόμεναι, ὡσεὶ ἐρωμένης βραχιόνες, τὴν σκυθρωπῶσάν της ὄψιν, καὶ αἴρουνται ἀπ' αὐτῆς τὸ πένθημον παραπέτασμα, ἀποκαλύπτουσι πολλὰ εἰς τὰ βλέμματα ἐκείνης τὰς μᾶλλον εἰδυλιακὰς εἰκόνας τῶν μακαριῶν θητηῶν.

Καὶ ὑποχωρεῖ καὶ ὑποχωρεῖ εἰς τὸν ἕνα γκαλισμὸν τοῦ φωτός της τὸ σκίτος, ἐν ᾧ πάλιν ἐν τῷ μέσφ τῆς διαχυνμένης φαιδρότητος ραδῶσεις τινὲς παμμέλανες καὶ ἐπιμήκεις ἐπιπλέουσιν ἐντὸς τῆς θαλάσσης τοῦ ἀργυροῦ ἐκείνου φωτός, μὴ ἐπιτρέπουνται τὴν εἴσοδον εἰς τὸ βᾶθος τοῦ μυ-

στηρίξω των, εὐδ' εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐρευνο-
ποιὸν ἀκτίνα.

Εἶναι αἱ σκιαὶ τῶν κυπαρίσσω.

* *

Ἐπὶ τῶν σκιῶν τούτων ἐδράζεται, ὡσεὶ ἐπὶ
τοῦ ὑψίστου τῶν θρόνων τῆς, ἡ κρατίστη ἐκείνη
θεὰ τῆς κατηφίας, ἡ Μελαγχολία, ἐραπλοῦσα
ἐπὶ τὰ περίξ τὸ μυστηριώδες ἀμφίβληστρον τῆς,
δι' οὗ ἡ τεθλιμμένη ψυχὴ δελεαζομένη ἐμπύπτει
εἰς τὴν σαγήνην τῆς.

Καὶ βυθίζεται μετ' ἐκείνης εἰς τὸ πέλαγος
τῶν ἀναμνήσεων καὶ ἀνέρχεται ὅτε μὲν εἰς τὴν
ἐπιφάνειαν τῆς γαλήνης φωτοβόλος καὶ ἀπρο-
στεφής, ὅτε δὲ σχίζει τὰ κύματα μεμακρυσμέ-
νου καιροῦ, περισυλλέγουσα τὰ ναυάγια μιᾶς
σθεθεΐσης εὐδαιμονίας, ἢ συσπειροῦσα εἰς ἀνθο-
δίστην ἀμάρτανον γλυκείας στιγμᾶς ἀπελευθ-
σης ἐποχῆς.

* *

Εἰς ἀδάμαντας ἐσωρεύοντο ἐπὶ τῶν φύλλων
αἱ σταγόνας τῆς δόξης, ὅτε αἱ βλαθεῖαι σκιαὶ
τῶν κυπαρίσσω ἐσκίασαν τῆς ψυχῆς μου τὴν
μαρμαρυγὴν.

Ἄστρον ἔτι, ἐν τῷ αἰθέρι τῆς νεότητος ἐρί-
ζοντι, διέγραψον τὴν τροχίαν μου ἐκεῖ ἔνθα τὸ
φῶς ἄλλων ἡλίων ἤρκει νὰ μὲ καταστήσῃ ἀρα-
νές. Ἐν τούτοις οὐδὲν μὲ ἠμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ
νὰ διαγράψω τὰ τόξα τῆς εὐτυχίας μου ὑπεράνω
καὶ πέραν ὄλων αὐτῶν.

Ἐν τῇ αἰθεροθάμνῳ ἐκείνῃ πορεῖα μου, ὑπέ-
στην φυσικῶ, τὸν νόμον τῆς ἑλξείας. Ὑπὸ ἄλλου
οὐρανοῦ σώματος ἐκινουμένη, ἠκολούθησα κατὰ
συνέπειαν τὴν ἀκατάσχετον ἐκείνην δυνάμιν τοῦ
ἤτις σύρυσά με πλέον, ὡς ἄρμα ὑπὸ ἀρηνια-
σάντων ἵππων, μὲ ἔφερε τῆδε κακείσε ἔρμαιον
τῆς θελήσεώς τῆς. Διήλθομεν ὁμοῦ τοῦ Οὐρανοῦ
τὰς ἐκτάσεις, ἀνελάμψαμεν ἐν περιβάλλοντι σκο-
τεινῷ καὶ ὀμιγλώδει, ἐκαλύφθημεν ὑπὸ τῶν νε-
φῶν τῆς ἐπιγείου ζηλοτυπίας καὶ πάλιν ἐξήλ-
θομεν, ψάσασα τὰ κράσπεδα τῆς ὀνειρώδους
εὐτυχίας, ἣν ἐπεδιώξαμεν πρέχουσαν ὀπισθεν
ἐνὸς ἰδανικοῦ.

* *

Ὁ χρόνος παρήγαγε ταχύς. Ἡ λάμψις μου

πλησιαῖος καὶ ἀμείωτος ὑπέσχετο εἰς τὴν θέ-
λησίν μου τὴν συγχώνευσιν τῶν δύο μου σωμα-
τῶν εἰς μίαν ψυχὴν.

Ἐμπροσθέν μου διηνοίγετο τὸ ρόδον εἰς μειδί-
αμα καὶ εἰς τὴν διάβασίν μου ἡ ἀγρότης τοῦ
λευκοῦ κρίνου ἀνέκτα διπλάσιον σφρίγος καὶ
ζῶην.

Ὁ θεῖαι στιγμᾶι, ζήσατε ζήσατε αἰώλω, ἐν
τῇ μνήμῃ μου.

* *

Πρωῖα ἔαρος ἤνευγε τὰς πύλας τῆς εἰς ὠραῖαν
ἡμέραν.

Οἱ πτερωτοὶ τῆς φύσεως διεσημνεῖς διεσάλπι-
ζον τὸ ἐγερτήριον τῆς καιρωμένης πλάσεως.

Ἡ ροδοδάκτυλος μᾶς συνήνησεν, ὅτε τὸ γλυ-
κὺ μου φῶς ἐπιπτε πλέον εἰς χρυσαῖς ὀσφραξ, ἐ-
πί τινων ψυχῶν.

Ὁ ἀνατέλλον ὄμιος ἤλιος, ζηλώσας τὴν Οὐ-
ρανίαν μου ἀγάπην ἐξαικονίζει τὰ περινα βελη-
τοῦ φθίνου του καὶ τὸ ἄστρον μου ἐξαραιζε-
ται εἰς τὴν ἀβυσσον.

Εἰς μάτην τοῦ αἰθέρα ἤρεινήσα.
Οὐδαμοῦ ἦν.

* *

Ἐκτοτε μετεβλήθη εἰς οὐράνιον πλάσμα συ-
ρόμενον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ κεκαλυμμένον δι' ἐνὸς
πέπλου, τὸ ὅτιον μοὶ ἐχάρισεν ἡ θεὰ τῆς σκίας
τῶν κυπαρίσσω, μεθ' ἧς ἔσχον τὴν ὑψηλὴν
τιμὴν νὰ σχετισθῶ, ὅτε τὸ πρῶτον μίαν ἀνά-
μνησιν μὲ ἐδῆγησε νύκτωρ εἰς τὴν ὑστερινὴν κα-
τοικίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Βασιλεῖος Κόρτζας.

Λαχεῖον

Ὁ ἔχων τὸν ἀριθ. 159 καὶ 198 τῶν μικρομ. πα-
ρακαλεῖται ὅπως διέλθῃ τῶν Γραφείων μας καὶ λάβῃ
τὰ ὠραία διηγήματα καὶ ποιήματα τοῦ κ. Χ. Βαρ-
λέντη «Φῶτα καὶ Σκιᾶς.»

**Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομη-
ταὶ οἱ καθυστεροῦντες εἰσεῖτι τὴν συν-
δρομὴν των ὅπως μᾶς ἀποστείλωσιν
αὐτὴν καθ' ὅσον προσεχῶς εἰσερχό-
μεθα εἰς τὸ Γ'. ἔτος.**

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΜΗΝΟΠΟΥΛΟΣ
Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

ΑΧΕΡΩΝ

- o -

Ἀποτινάξαι οἱ ψυχῆι, ἐλιότερες, τὴ σάρκα,
τὴν ρεχωμένην ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ ἀσπλαγχνὸν ἀ-
[γριοκαῖρι,
Κ] ἦρθαι σιὴν ὀχθη τὴν κρηφῆ, τοῦ τις προ-
[σμένει ἡ βάρκα,
Ἡ βάρκα τοῦ ἄγριου Γέροντα σὰ Ἡλύσια νὰ
[τις σφῆρη.

...~...~...~...

Ἐκλήρωσα, καὶ ἀναζητοῦν τὸ αἶλο χαρμημέρι
Μιᾶς νέας ζωῆς, σὰ ἰσπερὰ καὶ ἀνθοστρωμῆνα
[πάρκα,
Τῶν Ἡλυ ἰωρ λάμρει βαρὺ τοῦ Χάροντα τὸ χέρι
Καὶ σχίζει ἀργὰ τὰ κύματα ἡ σαπισμένη βάρκα.

...~...~...~...

Μὰ δ', Ἀχέρων φρεσὶς καὶ ἀνήμερος τι ἀίξει
τὴν ἀγριεμένην χεῖρα του μέσα του τώρα βράζει
Μὰ τρικυμία ἀτέλειωτη, ἀκόμητη καὶ αἰώγια.

...~...~...~...

Βοῦίζει ὁ θρήνος τοῦ νεροῦ μὲ τῶν ψυχῶν τὸ
[κρίμα
Καὶ σέρνοντας τὰ Χάροντα μὲ τις ψυχὰς ἀντάμα
Ἡ βάρκα ἡ κατάρτη βουλιᾶ σὰ καταχθόρια.
Γεώργιος Μαύτας.

Η ΜΥΤΗ

Αἱ δυστυχίαι τοῦ Συρανοῦ προέρχοντο ἴσως
ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος ἐζῆ ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἴτις εἶδεν
ἐάν εἰς μίαν ἄλλην χώραν, δὲν θὰ ἐνομιζέτο
ὡς εἰς τέλειος τύπος καλλονῆς. Ἐκάστη φυλὴ,
ἐκαστος λαὸς, ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἐπὶ
τῆς καλλονῆς γυνικῶς, ἰδιαιτέρως δὲ περὶ τῆς
τῆς μύτης, ἰδέας.

Παρὰ τοῖς Τερτάρσις παραδείγματος χάριν
οἱ γυναῖκες εἰσὶ τσοῦτον μᾶλλον ὠραῖαι, ὅ-
ταν ἡ μύτη αὐτῶν προεξέχει ὀλιγώτερον. Ὁ
Πάτερ *Bubruquis*, ἀποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου
Λουδοβίκου εἰς Ταρταρίαν ἵνα κηρύξῃ τὸ Εὐαγγ-
γέλιον, ἐγένετο δεκτός ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς συζύ-
γου τοῦ ἀρχιεπισκοπῆ *Zenghis*, ἣν ἐθεώρουσαν ὡς ἕξο-
χον καλλονὴν. Ἐβραβεῖ δὲ ἐμβρόντητος εὐρών
γυναῖκα ἣτις δὲν εἶχεν εἰς τὴν θέσιν τῆς μύτης,
ἢ τὰς δύο τρύπας τοῦ στομαίου τῶν ρωθῶνων!

Ὁς πρὸς τοῦς Μεγγόλους ἄλλως τε εἶνε πε-
πεισμέναι οὗτοι, ὅτι εἰ λευκοὶ θὰ στενοχωροῦνται
διότι ἔχουσιν αἰωνίως μίαν μύτην ὑπὸ τοῦς ὀ-
φθαλμοῦς αὐτῶν!

Ἐνῶ δὲ εἰ Ἰάπωνες θεωροῦσιν ὡς ὠραῖας τὰς
λεπτοφυεῖς, τὰς μακρὰς, καὶ ἐλαφρῶς κεκυρ-
τωμένας ῥίνας, οἱ Σῖναι, οἵτινες εἰσὶ τῆς αὐτῆς
φυλῆς ἀρέσκονται ὑπερμέτρως εἰς τὰς πεπλατυ-
σμένας τριαιτύτας. Παρὰ τοῖς Νέγροισι, θεωρεῖται
δυσειδὴς ὁ μὴ ἔχων μικρὰν κοντὴν καὶ τεθλα-
σμένην ῥίνα, ἣς τὸ *profil* πρέπει νὰ ρυπτέται
ἰντελῶς ὑπὸ τῶν προεξέχουσῶν παρειῶν των.

Ἄλλαχού συμβαίνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον, τοῦτέστιν, καὶ τὸ ὑποῖον ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου μας ἔχει μεγάλην σημασίαν, ἐπιμελοῦνται δὲ νὰ τὸ στολιζῶσι διαφοροτρόπως μὲ πλείθ' ὄσα κοσμήματα. Δὲν δύνασθε βεβαίως νὰ ἐνοήσητε τίτιν τρόπον ἐν τεμάχιον ζωγραφιστοῦ ζύλου, ἐν ψυχροκέκαλον, ἐν ὄστου, διεπερασμένον εἰς τοὺς ρώθωνα, δύνανται νὰ ἐξάρωσι τὴν καλλονὴν τῆς μορφῆς. Καὶ ἐν τούτου τοῦτο θεωρεῖται μεγάλη τιμὴ δι' ἓνα κομψοῦμενον παρὰ τοῖς Παπποῦ, τοῖς Κιχαϊδαῖς, ἢ παρὰ τοῖς Νέγροισι τοῦ *Oubanghi* τῶν λαῶν τούτων τῆς Ὠκεανίας.

Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν χώραν πολλάκις, παρὰ τῷ αὐτῷ λαῷ, ἢ ἰδέα ἦν ἔχει τις περὶ τῆς καλλονῆς ἀλλάσσει ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν. Ὡς λέγουσιν ὑπάρχει εἰς συρλὸς διὰ τὸ σχῆμα τῶν ρινῶν τῆς καλλονῆς. Ἡ ρίς ἐνός Ἑλληνικοῦ ἀγέλατος, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ ἐκείνην τῆς Παρθένου τοῦ Ραφαήλου. Κατὰ τὸν μεταίωνα, ἀν κρίνη τις ἐκ τῶν εἰκότων καὶ τῶν ἀγαλμάτων τῶν χρόνων ἐκείνων, ρίς λεπτοφυῆς, μακρὰ, εὐθεῖα καὶ στενὴ, ἀρέσκει εἰς τοὺς καλλιτέχνους. Ἄλλὰ κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα ἐπανέρχουσα εἰς τὰς προτέρας ἰδέας, καθ' ἃς μύτη γυρισμένη καὶ πονηρὰ, καὶ ἔχουσα οὐδὲν τὸ σοβαρὸν, εἶναι προτιμητέα, καὶ δὴ παρὰ τῶν δικημοσφῶρων ζωγράφων τῆς Γαλλίας, εἴσι εἰσὶν ὁ *Watteau*, ὁ *Boucher*, ὁ *Creuze*. Προσέτι τοιοῦτον σχῆμα μύτης, ἀγαπῶσι πελὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οἱ ζωγράφοι οἱ ἰχνογράφοι, εἴσι εἰσὶν ὁ *Forain*, *Steinlen*, *Willeite*, *Crevin* κ.λ.

Τέλος ἀν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις χυδαίαν τινα πρόληψιν, τὸ σχῆμα τῆς μύτης, ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἦθος ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Τινὲς δὲ τῶν λογίων παραδεχθέντες τοῦτο, ἐνησχολήθησαν νὰ ἐξετάσωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀτόμου, ἀναλόγως τῶν διαστάσεων καὶ τῆς κυρτώσεως τῆς μύτης τῶν. Διὰ τὴν ἀλλόκοτον δὲ ταύτην ἐπιστήμην ἐγράφησαν τόμοι δλόκληροι! Ἀκούσατε τί λέγει εἰς μίαν πραγματείαν αὐτοῦ ὁ γέρον Ἀλβέρτος Πάρβιος Λεβύκιος: «Ὅσοι ἔχουσι τὴν μύτην αὐτῶν ὑπερβαλλόντως μακρὰν καὶ ἀνεκτὴν κατὰ τὰς ἡφωίας ὄσφ καὶ χονδρὴν καὶ στρογγύλην ὁμιλοῦντες δημοσίᾳ εἰσὶ θρασεῖς, εἰς τὰς πράξεις τῶν ἐντιμοῖ, πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ

ὑβρίζωσιν, ἀπατεῶνες, φθινοροὶ, φιλάργυροι, ἐχέμυθοι, εὐχόμενοι μὲν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας περιστάσεις κακόβουλοι.»

Ἄλλοι πάλιν ἐξάγουσι τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν ἐκ τῆς ἁμοιότητος τῆς μύτης μὲ τινα ζῶα, ἢ μὲ πρότωπα ἱστορικά. Μύτη γρυπὴ θεωρεῖτο ὡς ἐνδεικνύουσα χαρακτῆρας περιπαθεῖς, ὑψηλόφρονες, ἐπιβλητικούς, εἴσι ἦσαν ὁ Κύρος, ὁ Κάλβος, ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ Πρίγκηψ τοῦ Κινδὸς, ὁ Αὐδοδοίκος, ὁ Ναπολέων κ.λ.π. οἵτινες εἶχον τὴν μύτην γρυπὴν.

Ὁ δὲ μέγας τῆς Ἰταλίας φυσιοδίφης Πόρτας διεισέτατο ὅτι, μύτη πρὸς τὰ κάτω κείμε, ὅπως τὸ ῥάμφος τοῦ Ἀλιέτορος, ἦτο ἐνδεικτικὸς χαρακτῆρος ἀνθρώπων ἀξιοπρεπῶν, ἐνῶ μύτη εἰς τὰ ἄνω χονδρὴ, ὡς ἢ τοῦ βίου, ἐσήμαινε τὴν βλακίαν καὶ τὴν ἡλιθιότητα!

Οἱ διακεκρίμενοι μυτοφόροι εἰ γνωρίζοντες τὰς εὐεργετικὰς τῆς μεγάλουπροσώπου αὐτῶν μύτης ἰδιότητας, δικαίως θὰ ὑπερφανεύωνται, διότι αἱ διαστάσεις τοῦ προσφίλου αὐτῶν ὄργανου εἰσὶ μεγαλειότεραι τῶν τῶν λοιπῶν θνητῶν! Ἀνεξαρτήτως ὅλων τῶν διαστάσεων, αἵτινες πολλάκις ἐγένοντο παραίτιοι ἀπειρῶν ἐπισοδίων εἰς βάρος, ἐννοεῖται, τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, φρονεῖται ὅτι ἢ ρίς μας χρησιμεύει μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξετάζωμεν εὐωδίας τινὰς, καὶ ν' ἀποφεύγωμεν τὰς κακοσμίας; Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε λοιπὸν μόνον τὸ πλεονέκτημα τῶν ὀργάνων τούτων, τὸ ὑποῖον ἢ φύσις τοσοῦτον κατέστησε κατάδηλον εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου μας; Ἀκούσατε μερικὰς ἰδιότητας αὐτῆς, καὶ ἀν δύνασθε μὴ θαυμάζετε τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ραιδρῶ πολλὰκις, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ὄργανον τούτου.

Αἱ ὑπηρεσίαι αἱ αὕτη καθ' ἐκάστην μας προφέρει εἶνε ἄπειροι. Πρωτίστως μας προσφυλάσσει κατὰ τῶν βεβλαμμένων ἐκείνων τροφῶν αἵτινες καθίστανται ἀληθῶς δι' ἡμᾶς δηλητήρια, καὶ μας ἀναγγέλλει προθυμότητα καὶ ἀεννάως, τὴν παρυσίαν τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων. τῶν ἐν τῷ ἄερῳ ὄν ἀναπνέομεν. Ἄλλὰ πόσα ζῶα δὲν θηρεύουσι καὶ δὲ δύνανται νὰ εὐρωσι τὴν τροφήν αὐτῶν, εἰμὴ μόνον ὀδηγούμενα ὑπὸ τῆς ὄσφρησεως; Ἄν πιστεύσωμεν δὲ γενικῶς ὅτι τὸ στόμα καὶ ἢ γλῶσσα ἰδικιτέρας, μας κάμνουσι νὰ κισθωνώμεθα τὴν γεῦσιν τῶν τροφῶν, πλανώ-

μεθα πολὺ. Ἐὰν διακρίνωμεν τὴν γεῦσιν ἐκείνου τὸ ὑποῖον τρώγωμεν καὶ πίνωμεν τὸ ὑφείλομεν τόσον εἰς τὴν γλῶσσαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν μύτην: Συναχωθῆτε, παρακαλοῦμεν καὶ εἰπέτε μας ἰὰν αἱ τροφαὶ δὲν σὰς φαίνονται ἀηδεῖς καὶ ἔχουσαι τὴν αὐτὴν γεῦσιν. Διατί; Ἄπλοῦστατα διότι εἰς τὸν κατάρρουν τῆς κεφαλῆς ἢ βλενεγόνος τῆς ρινός, εἶνε πεφλογομένη καὶ δὲν ἐνεργεῖ πλέον καταλλήλως.

Ἴδου ἐν μικρὸν πείραμα τὸ ὑποῖον μας ἐξηγεῖ τὸ ἔργον τῆς ὄσφρησεως ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν τροφῶν:

Παρασκευάσατε ἐν φλυτζάνι κ α φ ε, ἓνα ἄλλο τ ε ἴ ε υ, καὶ τρίτον κ α κ α ο υ. Εἰτα κλείσατε τὴν μύτην σας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ γεῦθητε ἐξ ἐκάστου φλυτζανίου· θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ πῆλον, ὁ κερρὸς καὶ τὸ κακάον φαίνονται ἔχοντα τὴν αὐτὴν γεῦσιν ἀδύνατον δὲ εἰς ἡμᾶς ν' ἀναγνωρίσητε τί πίνετε! Πάντα ταῦτα εὐκλόως ἐξηγούνται ἰπὸταν διακρίνωμεν τὴν γεῦσιν μας τροφῆς, οὐ μόνον διὰ τῆς ἰδιαζούσης αἰσθήσεως ἦν προκαλεῖ ἐντὸς τοῦ στόματός μας, ἀλλὰ προσέτι διὰ τοῦ τρόπου δι' οὗ παρέχει ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὄσφρησίν μας.

Ἄλλὰ αὕτη ἢ λειτουργία τῆς μύτης, δύναται τις εἰπεῖν, εἶναι λειτουργία πολυτελείας. Μεγαλειότερος εἶνε ὁ βίλος αὐτῆς εἰς τὴν ἀναπνοήν. Ἐὰν εἴδατε ὅποτε νὰ ἀναπνῆ ὑγιής τις, θὰ παρατηρήσατε βεβαίως ὅτι ἔχει τὸ στόμα κλειστόν. Τοιοῦτοτρόπως δὲ πρέπει νὰ ἀναπνῆ τις, διότι ὁ ἄερ πρὸ τοῦ εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πνεύμονας εἶνε ὑπερθερμῶν νὰ εἰέλθῃ τῆς ρινός. Δὲν δύνασθε ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ φαντασθῆτε τὴν σπουδαιότητα ἣτις ὑπάρχει εἰς τὸ νὰ ἀναπνῆ τις διὰ τῆς μύτης καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ στόματος. Καὶ ἐν τούτοις εἶνε παρμεγίστη, τῷ ὄντι ἢ μύτη τοῦτέστιν εἰς ρινικὸ βόθρον, εἴτινες συνέχονται καὶ ἀνοίγουσι πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω τοῦ στόματος, ἄνωθεν τοῦ σταφυλίτου, εἶνε, ἐν συνόλῳ, εἰς μακρὸς ὄχετός, ἐλικειδῆς, πλήρης πτυγῶν, διπλῶν πιυχῶν, ἀνωμαλιῶν, ὁ ἄερ βαίνων κατὰ μῆκος τοῦ ὄχετοῦ τούτου, σπουδαίως μεταμορφοῦται. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἀναθερμαινόμενος καθίσταται ὑγρότερος ἐν συναπῇ μετα τοῦ βλενωδῶδους ὑμένος τῆς ρινός, τριβόμενος καὶ διερχόμενος μεταξύ τῶν τριχῶν τῶν ἐμφυτευμένων ἐντὸς τῶν βωθῶνων, ἀπαλ-

λάσσειται τῶν μικροβίων καὶ τῶν κονιορτῶν αἰτινα ἐμπεριέχει. Ἡ κάθαρις αὕτη ὅμως ἀλλάσσει σπουδαίως ὅταν ἀναπνέομεν διὰ τοῦ στόματος. Πρώτης τάξεως ὡς βλέπετε, διῶλιστήριον ἢ ρίς! ἣτις μετ' ἐπικαίρου θερμοκρασίας μας εἰσάγει τὸν ἀέρα ὑγρῶν εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἀπηλλαγμένον σχεδὸν πάσης ἀκαθαρσίας. Νομίζετε ἴσως ὅτι συγκρίνοντες πρὸς διῶλιστήριον αὐτὴν ἐπλανήθημεν ὑπὸ λέξεως ἀτελῶς ἐκδηλούσης τὴν ἡμετέραν σκέψιν; Ὅχι! ἢ ρίς ἀναμφισβητήτως εἶνε διῶλιστήριον. Καὶ τῷ ὄντι γνωρίζετε πρὸς τί ὁμοιάζει τὸ ρινόμακκρὸν σας ὁπότεν μεταχειρίζεσθε αὐτὸ ἀναπνέοντες ἐπὶ τινα χρόνον ἀτμόσφαιραν κόνεως ἢ καπνοῦ, καὶ τί εἶνε τὰ μικρόβια ἢ κόνις τις ἀδιόρατος;

Ἡμέραν τινα ἐπῆλθεν ἢ ἰδέα εἰς τὸν δόκτωρα *Stauss* νὰ ἐξετάσῃ τὰς ρινικὰς ἐκρήσεις πέντε νοσοκόμων, εὐρισκομένων εἰς τὰς αἰθούσας νοσοκομείου τινός· εἰς τοὺς τέσσαρας ἐξ αὐτῶν εὐρεν ἀπειραθίμους βακίλλους φυματιώσεως. Τὸ πρὸς διαιτίας δὲ γενόμενον τοιοτο πείραμα προξένησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Κατὰ τὸν τρόπον τούτον εὐρεν ὅτι ἢ ρίς ἀπέκρυπτε καὶ ἄλλα μικρόβια ἐπίσης ἐπικίνδυνα ὡς τὰ τῆς φυματιώσεως. Οὕτως εὐρεν καὶ ὅτι εἰς ὑγιεῖς, τὸν πνευμονόκοικον τὸν μυηότερον τῆς πνευμονίας, τὸν μηνιγγόκοικον τὸν στρεπτόκοικον, καὶ ἄλλας κακοποιούς τοξίνας, οὐχὶ ὀλιγώτερον φοβερὰς. Ἴδου λοιπὸν διατί ἢ ρίς εἶνε ὁ φρουρὸς τῆς ὑγιείας μας, ὁ ἄγρυπνος φύλαξ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς. Ἄλλὰ δὲ μας εἶπατε, εἰς τέλος πάντων ἢ μύτη ἀντεπεξέρχεται εἰς τὴν ἔφοδον τῶν λεγεῶνων τούτων τῶν μικροβίων; Πῶς δὲ, δὲν συμβαίνει εἰς αὐτὴν νὰ ἐμπλησθῇ τάχιιστα ὑπ' αὐτῶν καὶ τῆς κόνεως, νὰ ἐμφραχθῇ; ὡς πρὸς τὴν κόνην ἢ ἀπάντησις εἶνε εὐχερὴς ἀπαλλασσόμεθα ταύτης ἀκόπως. Ὡς πρὸς τὰ μικρόβια ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε μάλλον περίπλοκον. Αἱ ἔρευναι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀπέδειξαν σαφῶς ὅτι, τὸ βλενεγόνον, κέκτηται ἰδιότητας βακτηριδοκτόνου τοῦτέστιν φονεῖται τὰ μικρόβια, καθὼς ἰσχυρὸν ὑγρὸν ἀντισηπτικόν. Ἡ ρίς λοιπὸν ἀμύνεται, τρῶπον τινα ἰδιορριθίμως· τὰ μικρόβια τὰ εἰσχωροῦντα εἰς τὰς κοιλότητας τῆς ρινός πνίγονται ἐντὸς ὑγροῦ τοξικοῦ, ἐξασθενίζονται, ἀ-

πέλλονται, ἀποθηήσκουσιν καὶ τέλος ἐξαφανίζονται!

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Δημ. Θ. Σα...

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

Φαῦλος-αὐλός.

Ὁρθῶς ἀπήντησαν εἰ ἐξῆς. Λευκὴ ἀνεμώνη, Δημοσῶν καὶ Βασ. Δράγα.¹
Βραβείον εἰ δὲ ἡ Α. ἀνεμώνη.

Προτεινόμενα

Γροῖφος.

ξξξξξξξξα +

g t τί × M ἔλθα

(Βασίλισσα Δράγα.)

Εἰς τὸν λύτην δεθῆσεται μίᾳ σειρά πειρημάτων καὶ διηγημάτων τοῦ κ. Χ. Βαρέντη.

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ἢ ἀνταλλάξουν ἡ Θρ. καρδίᾳ μὲ τὸν Φρίξον, Ταλ. καρδίαν, Παλ. καρδίαν, Ἄτρωτον καρδίαν, Β. τῆς Λήθης καὶ Ἑλλ. ναυαρχίδα ἢ Μελαγγ. τρυγὸνα μὲ τὴν Παρ. ἀκτίνα Μελαγγ. Ἐρημίτιδα καὶ Σίδηρ Διονύσιον ὁ Φρίξος, μὲ τὸν Δὸν Ρ. Γ. Δὲ Σίλβα, Ὁρ. Γίγαντα, Ὁρφ. καρδίαν καὶ Πάλ. καρδίαν ὁ Ἄπογ. Ἐραστής μὲ τὴν Λευκὴν ἀνεμώνη, Ὁσειρ. πλάσμα, Ἀμάρ. καρδίαν, Ναυαρχίαν, Ἑλλη-μια, Ὁρ. καρδίαν καὶ Δ. Ρ. Γ. Δὲ Σίλβα ἢ Παλ. καρδίᾳ μὲ τὴν Ἑλλ. Ναυαρχίδα, Βασ. τῆς Λήθης. Μελ. Ἐρημίτιδα καὶ Παρ. ἀκτίνα ἢ Μυστηριώδης σιγῇ μὲ τὸν Φρίξον. Ἀμάρ. καρδίᾳ μὲ τὴν Ὁρφ. καρδίαν. Ἄτρωτον καρδίαν, Θρην. καρδίαν, Ὁρ. Γίγαντα, καὶ Ἄπ. ἔραστήν.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἡ Θρ. καρδίᾳ μὲ τὸν Φρίξον, Τάλ. καρδίαν, Ἄτρ. καρδίαν, καὶ Ἑλ. ναυαρχίδα ἢ Μελαγγ. τρυγὸνα μὲ τὴν Παρ. ἀκτίνα Μελαγγ. Ἐρημίτιδα καὶ Σίδηρ Διονύσιον ὁ Ἄπογογ. ἔραστής μὲ τὴν Ξεν. Κρητῶσαν Μελαγγ. τρυγὸνα, καὶ Θρην. καρδίαν. Πάλ. καρδίᾳ μὲ τὴν Λευκὴν ἀνεμώνη Θρην. καρδίαν, Ταλ. καρδίαν, Μελ. τρυγὸνα, Ἀμάρ. καρδίαν καὶ Ἑλ. ναυαρχίδα (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦν) Ἡ Βασίλ. Δράγα μὲ τὸν Ἀριστογείτονα. Ὁρφ. καρδίαν, Ἑλληνα Ἄπογ. ἔραστήν Ζό-ζό, Πάλλουσαν καρδίαν. Ἑλλ.

Ναυαρχίδα, Λευκὴν ἀνεμώνη, ἀμάραντον καρδίαν, Μαρμ. ἀστέρα καὶ Σαλβατόρον.

— Ὁ Ἄπογογ. τευμένος ἐραστής; παρακαλεῖ τῇ Β. τῆς λήθης ὅπως τῷ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν προ κλεισθὺν παράκλιτον του τὸν δὲ Ὁρ. Γίγαντα καὶ Ὁσ. πλάσμα ὅπως τῷ ἀποστειλωσι καὶ αὐτοὶ λευκὰ μικρομ. πρὸ συμπλήρωσιν.

— Ὁ Κυνηγός μιᾶς καρδίας λαμβάνει τὸ ψευδώνυμον Βασιλεὺς, Ἀλέξανδρος ὅστις ἐπιθυμεῖν ἢ ἀνταλλάξῃ μετὰ τῆς Βασιλίσσης του χρωματιστὰ καὶ λευκὰ μικρομνήματα ὅσα ἡ Α. Μ. ἐπιθυμεῖ.

— Ἡ Παρῆγ. ἀκτίς δὲν ἐνοεῖ ποτῶς τὸν Ἀριστογείτονα ὃν παρακαλεῖ νὰ τῇ σαφηνίσῃ διατὶ τῇ ἐπέτρεψε τὸ μικρομνήμα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Θρην. καρδίαν Λαωίδιον. Τὰ ταχυδρομικὰ μίς χά- λικ τὰ ἴδατε ὧστε σᾶς παρακαλεῖται ὅσῃκαί; ἔχετε ἔλλειψιν φύλλων γράφετέ μας. — Α. Θωμοπούλου, Αἴγιον. Αἰτηθὲν φύλλον ἐστάλη — Δ. Τσιμαρδῶν. Γαργαλιάνους. Τὸ χρονολογικὸν ἡμῶν καλὸν ἀλλ' ἀκατάλληλον διὰ περιδικίον, τὸ σημασιωθὲν ψευδῶς ὡς ὅθ' ἴδητε δυστυχῶς ἔλαβεν ἄλλος. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς «Φυλλίδος» καὶ αβαλλομένας ἐνεργείας σας. — Μουζιχὰ Αἴγιον. Ἐν πρώτοις σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς «Φυλλίδος» ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις σας εἶτα θεωροῦμεν τιμὴν μίς τὴν εἰς τῇ «Φυλλίδ» ἀνάμειξί σας. — Ε. Ἀτέτην Ἀργολιστῆ. Συδρομὴ σας ἐλήφθη τὸν κ. Ν. Συρόπουλον ἐνεγοῦσμεν εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως. Δυσπόμεθα πολὺ ἀδυνατούμετες νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ἀποσταλλέντα καθ' ὅσον μέχρι τέλους τοῦ ἔτους ἢ ὕλη, συνεπληρώθη.

ΔΙΑΦΟΡΑ

- Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια Ἰωάν. Τσίμπος — Φαβιέρου 7.
- Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Ἰάκωβος Δεκάριςτος — Πειραιῶς 12.
- Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Serin — ἰδὸς Βουλῆς 51.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Φροῦ-Φροῦ». Ἐντός ὀλίγου θὰ ἐκδοθῇ σατυρικὸν φύλλον μὲ ὕλην σαρταριστὴν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνεξάντλητου γελοιογράφου μίς κ. Κ. Ρωμάνου.